

Sygn. akt XXVIII C 7896/21

POSTANOWIENIE

Dnia 2 lipca 2021 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie, XXVIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Tomasz Niewiadomski

po rozpoznaniu w dniu 2 lipca 2021 roku w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

w sprawie z powództwa A. R.

przeciwko (...) Bank (...) AG (spółka akcyjna) z siedzibą w W., Oddział w Polsce z siedzibą W.

o ustalenie i zapłatę (symbol 049cf)

wniosku powodów o udzielenie zabezpieczenia

postanawia:

I. udzielić zabezpieczenia roszczenia powoda o ustalenie nieważności umowy kredytu mieszkaniowego nr (...) zawartej w dniu 20 września 2007 roku poprzez wzajemne unormowanie praw i obowiązków stron na czas trwania niniejszego postępowania polegające na:

a. zawieszeniu obowiązku dokonywania przez powoda spłat rat kredytu w wysokości i terminach określonych ww. umową – od dnia wydania niniejszego postanowienia do dnia uprawomocnienia się orzeczenia kończącego postępowanie w niniejszej sprawie;

b. nakazanie pozwanemu zaniechania pobierania od powoda rat kredytu wynikających z ww. umowy – od dnia wydania niniejszego postanowienia do dnia uprawomocnienia się orzeczenia kończącego postępowanie w niniejszej sprawie;

II. w pozostałym zakresie wniosek oddalić.

Sygn. akt XXVIII C 7896/21

UZASADNIENIE

postanowienia z 2 lipca 2021 roku

W dniu 24 czerwca 2021 roku do tut. Sądu wpłynął pozew w którym powód – A. R., domagał się zasądzenia od pozwanego (...) Bank (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W., kwoty 452 634,57 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28 maja 2021 roku do dnia zapłaty. Przedmiotem żądania pozwu było także stwierdzenie przez Sąd, że umowa kredytu nr (...) waloryzowana kursem CHF z dnia 20 września 2007 roku, zawarta pomiędzy powodem a pozwanym, jest nieważna.

Ponadto powód wniósł o zabezpieczenie roszczenia o ustalenie zgłoszonego w pozwie, polegającego na unormowaniu praw i obowiązków na czas trwania postępowania poprzez:

a. wstrzymanie obowiązku dokonywania przez niego spłat rat kredytu wynikającego z ww. umowy w okresie od dnia wydania postanowienia do uprawomocnienia się wyroku w sprawie;

- b. nakazanie pozwanemu zaniechania pobierania rat wynikających z ww. kredytu;
- c. zakazanie pozwanemu złożenia oświadczenia o wypowiedzenia ww. umowy - od dnia wydania postanowienia o zabezpieczeniu do dnia uprawomocnienia się orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie,
- d. zakazanie pozwanemu, w okresie od dnia wydania postanowienia do uprawomocnienia się wyroku w sprawie, dokonania czynności przekazywania informacji o braku dokonywania przez powoda spłat rat kredytu wynikającego z ww. umowy, do wszelkich podmiotów zajmujących się gromadzeniem i ujawnianiem danych dot. informacji kredytowych i gospodarczych (w tym szczególności do Biura (...) SA);
- e. zagrożenie pozwanemu nakazaniem zapłaty na rzecz powoda kwoty 10000 złotych za każdy przypadek naruszenia ww. obowiązków.

Uzasadnienie wniosku o zabezpieczenie składało się z dwóch części. W pierwszej części odwołującej się do uprawdopodobnienia roszczenia, powód odwołał się już do wcześniej przedstawionej przez siebie argumentacji, zawartej w głównej części pozwu. Zdaniem powoda uprawdopodobnił on roszczenia o ustalenia i zapłatę, a także jego wysokość oraz że zawarta pomiędzy nim, a pozwanym bankiem umowa kredytu jest nieważna ---- przede wszystkim ze względu na zawarcie w umowie klauzul abuzywnych.

W drugiej części, odnosząc się do kwestii interesu prawnego, powód podniósł, że ze względu na tożsamość konstrukcyjną umów kredytów hipotecznych zawartych przez pozwanego bank, jak i ich ilość, istnieje uzasadniona obawa niewypłacalności pozwanego w związku z ryzykiem masowego dochodzenia tożsamych roszczeń przez innych klientów banku (pозew k. 3 -65).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniosek o zabezpieczenie jest zasadny w części dotyczącej zwolnienia powoda z obowiązku uiszczania rat w związku z umową kredytu nr (...) waloryzowanego kursem CHF, zawartej w dniu 20 września 2007 roku oraz nakazania pozwanemu zaniechania pobierania tych rat. W pozostałym zakresie wniosek nie jest zasadny i nie zasługuje na uwzględnienie.

Należy wskazać, iż zgodnie z art. 730¹ § 1 kpc udzielenia zabezpieczenia może żądać każda strona lub uczestnik postępowania, jeżeli uprawdopodobni roszczenie oraz interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia. Okoliczności te muszą być spełnione **łącznie**, zatem brak uprawdopodobnienia którejkolwiek z nich uniemożliwia uwzględnienie wniosku.

Interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia istnieje wtedy, gdy brak zabezpieczenia uniemożliwi lub poważnie utrudni wykonanie zapadłego w sprawie orzeczenia lub w inny sposób uniemożliwi lub poważnie utrudni osiągnięcie celu postępowania w sprawie.

Instytucja uprawdopodobnienia odnosi się do sytuacji, w których ustawa procesowa nie wymaga ustalenia twierdzeń o faktach przy pomocy dowodów, lecz zadawała się mniejszym stopniem pewności. Uprawdopodobnienie może być przeprowadzone przez sąd przy użyciu środków, które uzna za właściwe, nie wyłączając środków dowodowych. Przy uprawdopodobnieniu nie jest jednak konieczne zachowanie szczególnych przepisów o postępowaniu dowodowym (art. 243 kpc). Uprawdopodobnienie, w odróżnieniu od dowodu, nie daje zatem pewności co do prawdziwości twierdzenia o istnieniu konkretnego roszczenia, ale sprawia, że twierdzenie to staje się prawdopodobne (podobnie Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w uzasadnieniu postanowienia z dnia 13 lutego 2012 roku, I ACz 270/12, LEX nr 1111997; M. Iżykowski: Charakterystyka prawna uprawdopodobnienia w postępowaniu cywilnym, Nowe Prawo 1980, nr 3, str. 71).

Do uprawdopodobnienia twierdzeń w postępowaniu zabezpieczającym odnoszą się ogólne reguły dotyczące uprawdopodobnienia stosowane w postępowaniu cywilnym. Wykazanie prawdopodobieństwa roszczenia może być przeprowadzone za pomocą takich niesformalizowanych środków, jak: pisemne oświadczenia osób trzecich,

nieformalne przesłuchanie stron lub strony bądź świadków, dokumenty itp. Sąd winien mieć jednak na uwadze zgromadzony w sprawie materiał dowodowy. Z kolei przy wyborze sposobu zabezpieczenia sąd uwzględni interesy stron lub uczestników postępowania w takiej mierze, aby uprawnionemu zapewnić należytą ochronę prawną, a obowiązanego nie obciążać ponad potrzebę.

Z kolei art. 755 § 1 pkt 1 kpc stanowi, iż jeżeli przedmiotem zabezpieczenia nie jest roszczenie pieniężne, sąd udziela zabezpieczenia w taki sposób, jaki stosownie do okoliczności uzna za odpowiedni, nie wyłączając sposobów przewidzianych dla zabezpieczenia roszczeń pieniężnych. W szczególności **sąd może unormować prawa i obowiązki stron lub uczestników postępowania na czas trwania postępowania**. Nie ulega wątpliwości, iż powództwo o ustalenie nieważności umowy kredytowej ma charakter niepieniężny, a zatem z mocy ww. przepisu możliwe jest unormowanie praw i obowiązków stron na czas trwania takiego postępowania.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, należało stwierdzić, iż powód uprawdopodobnił roszczenie o ustalenie nieważności umowy kredytu nr (...), waloryzowanego kursem CHF, zawartej w dniu 20 września 2007 roku pomiędzy nim a pozwanym. Zawarte w niej postanowienia umowne dotyczące waloryzacji nie odwołują się do ustalanych w sposób neutralny kursów CHF czy jakichś obiektywnych wskaźników, na które żadna ze stron nie ma wpływu. Zasady ustalania kursów zostały natomiast przekazane do wyłącznych uprawnień pozwanego, nie określając bliżej kryteriów ustalania ich wysokości.

Tymczasem w orzecznictwie sądów polskich przyjmuje się, że w świetle takich postanowień umownych, bank może jednostronnie i arbitralnie modyfikować wskaźniki, według których obliczana jest zarówno wysokość kapitału kredytu (**wypłaconej kwoty kredytu**) i świadczeń kredytobiorcy (**rat kredytowych**). Waloryzacja kredytu na podstawie przedmiotowej umowy odbywa się w oparciu o tabele kursowe sporządzane przez pozwanego i to uprawnienie banku do określania wysokości kursów CHF na gruncie zawartej umowy nie doznaje formalnie żadnych określonych ograniczeń. Powszechnie przyjmuje się natomiast, że tego rodzaju klauzule waloryzacyjne stanowią niedozwolone postanowienia umowne w rozumieniu art. 385¹ kc (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 22 września 2020 roku, V ACa 143/20, L. nr (...), wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 12 marca 2020 roku, I ACa 257/19, Legalis nr 2331056), konsekwencją czego jest konieczność uznania umowy za nieważną (podobnie uznał Sąd Najwyższy w wyroku z 11 grudnia 2019 roku, V CSK 382/18, Legalis nr 2277328; Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 13 listopada 2019 roku, I ACa 674/18, Legalis nr 2288617, w wyroku z 4 września 2020 roku, V ACa 44/19, Legalis nr 2502627, z dnia 13 listopada 2019 roku, I ACa 268/19, 2282846; z dnia 23 października 2019 roku, V ACa 567/18, Legalis nr 2271446, z dnia 29 stycznia 2020 roku, I ACa 67/19, Legalis nr 2292747 oraz Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 20 lutego 2020 roku, I ACa 635/19, OSA 2020/2/5.). Ich skutkiem jest wyeliminowanie klauzuli waloryzacyjnej z umowy, która nie może być zastąpiona innymi przepisami, co w efekcie prowadzi do nieważności umowy.

Zatem na potrzeby rozpoznania wniosku o zabezpieczenie Sąd uznał, iż powód uprawdopodobnił swoje roszczenia o ustalenie nieważności ww. umowy. Należy tu mieć na względzie, że uprawdopodobnienie jest łagodniejszym od udowodnienia środkiem procesowym i nie przesądza w żadnym razie o treści ostatecznego rozstrzygnięcia w sprawie, dla którego istotne jest udowodnienie dochodzonych roszczeń.

W ocenie Sądu powód uprawdopodobnił także posiadanie interesu prawnego w zwolnieniu go z obowiązku uiszczania rat w związku z ww. umową kredytu – aż do momentu uprawomocnienia się orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie.

Jak wskazano wyżej - interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia istnieje wtedy, gdy brak zabezpieczenia uniemożliwi lub poważnie utrudni wykonanie zapadłego w sprawie orzeczenia lub w inny sposób uniemożliwi lub poważnie utrudni osiągnięcie celu postępowania w sprawie. Przepis ten powinien być wykładany w sposób zapewniający maksymalne zastosowanie regulacji płynących z prawa europejskiego w tym Dyrektywy 93/13, której implementacją są polskie przepisy art. 385⁽¹⁾ i następne kc. Rozważane regulacje zmierzają do zaniechania stosowania przez przedsiębiorców niedozwolonych postanowień umownych, w tym do zapewnienia pełnej restytucji świadczeń

spełnionych na podstawie takich warunków (por wyrok TSUE w sprawie C-154/15). W wyroku C-407/18 TSUE wskazał, że niezgodne z przepisami powołanej dyrektywy są regulacje krajowe, które uniemożliwiają sądowi zawieszenie postępowania egzekucyjnego do czasu zbadania podniesionych przez konsumenta zarzutów abuzywności umowy. Skoro zgodnie z powołanym orzeczeniem dopuszczalne jest zabezpieczenie roszczenia konsumenta poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego zmierzającego do wykonania potencjalnie abuzywnych postanowień umowy, to tym bardziej dopuszczalne jest czasowe wstrzymanie wykonywania umowy tego rodzaju.

Celem postępowania w sprawie niniejszej jest nie tylko sądowe zbadanie czy zachodzi nieważność umowy na skutek usunięcia z niej klauzul abuzywnych, ale i definitywne rozwiązanie powstałych na tym tle sporów pomiędzy stronami. Wstępna analiza pozwu wskazuje, iż powód uprawdopodobnił takie roszczenie. Otrzymał on kredyt w wysokości ok. 372 123 złotych, z czego spłacił już ponad 452 000 złotych. Zatem kwota spłacona przez powoda przekroczyła już znacznie kwotę kapitału udzielonego mu kredytu. Odmowa zabezpieczenia oznaczałaby zatem zezwolenie Sądu na realizację potencjalnie nieważnej umowy i teoretycznie mogłaby skutkować koniecznością wytoczenia kolejnego powództwa o zapłatę, aby zrealizować w pełni skutek restytucyjny związany z uznaniem określonych postanowień za abuzywne. Uregulowanie stosunków między stronami na czas trwania procesu polegające na wstrzymaniu obowiązku spłaty rat, które z racji nieważności umowy nie są należne, pozwala na uniknięcie kolejnego procesu o ich zwrot. ***Taki proces należałoby traktować jako poważne utrudnienie realizacji celu niniejszego postępowania, którym jest przecież definitywne rozstrzygnięcie sporu pomiędzy stronami.*** Spłata przez kredytobiorcę co najmniej kapitału udzielonego kredytu wskazuje, iż zachodzi interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia roszczenia niepieniężnego w sprawach dotyczących ważności kredytów denominowanych lub indeksowanych do walut obcych. Warto zaakcentować, iż analogiczne stanowisko zajął tutaj Sąd w postanowieniu z 1 czerwca 2021 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt XXVIII Cz 5/21.

W pozostałym zakresie wnioszek podlegał oddaleniu jako bezzasadny. Nie uszła uwadze Sądu pewna niekonsekwencja powoda w zakresie jednego ze sposobów wnioskowanego zabezpieczenia. Z jednej strony twierdzi on, że zawarta przez niego ww. umowa kredytu jest nieważna, a z drugiej strony domaga się on nałożenia na pozwanego zakazu jej wypowiedzania. Skoro umowa jest nieważna ex lege, to zbędny jest ewentualny zakaz jej wypowiedzania. Nie do zaakceptowania jest pogląd zakładający możliwość nałożenia w trybie zabezpieczenia zakazu wypowiedzania umowy, tym bardziej takiej, co do której twierdzi się, że jest nieważna.

Poza tym należy pamiętać, iż podstawą wypowiedzenia ww. umowy mogą być inne okoliczności niż tylko brak spłaty rat kredytu. Zatem ustanawianie generalnego zakazu wypowiedzania ww. umowy byłoby zdecydowanie zbyt daleko idącą ingerencją Sądu i obciążaniem pozwanego ponad potrzebę w rozumieniu do art. 730¹ § 3 kpc, podobnie jak i nakładanie sankcji określonej w art. 756² § 1 pkt 1 kpc.

Sąd nie mógł także zakazać pozwanemu przekazywania informacji do biur informacji kredytowej na temat stanu realizacji kredytu gdyż byłoby to sprzeczne z treścią art. 105 ust. 4i ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku – Prawo bankowe (tj. Dz. U. z 2020 roku, poz. 1896 ze zm.). Z treści pkt I postanowienia wynika wręcz obowiązek pozwanego przekazania do podmiotów wskazanych w art. 105 ust. 4 ww. ustawy danych o tym, że spłata ww. kredytu uległa zawieszeniu na mocy niniejszego postanowienia Sądu. Brak dokonywania spłat nie może być podstawą skutecznego wypowiedzenia ww. umowy skoro Sąd zawiesił ten obowiązek. Zatem skutek ten wynika już z treści pkt. I sentencji postanowienia.

Reasumując należy stwierdzić, iż wniosek o zabezpieczenie zasługiwał jedynie na częściowe uwzględnienie. Powód nie wykazał bowiem, iż brak zabezpieczenia ponad sposób określony w sentencji postanowienia - w jakikolwiek uniemożliwi lub poważnie utrudni wykonanie zapadłego w sprawie orzeczenia lub w inny sposób uniemożliwi lub poważnie utrudni osiągnięcie celu postępowania w sprawie. Mając na uwadze powyższe okoliczności, na podstawie art. 730 i art. 730¹ kpc, Sąd orzekł jak w sentencji.

Zarządzenie: (...)